

Een oproep tot traumasensitief handelen in de sport

VIDAR STEVENS

“7.18: De aanklager heeft de tuchtcommissie [...] expliciet verzocht [...] aan te geven waarom de tuchtcommissie de aanwezigen ter zitting heeft beperkt tot de melders en een vertegenwoordiger van de KNGU zodat de aanwezigheid van Slachtofferhulp en ouders niet mogelijk was.” Deze archaïsche zin kwam keihard bij mij binnen tijdens het lezen van de uitspraak van de tuchtcommissie in zaak nummer ‘T2021009/2021-33-04’.

Ik zag voor me hoe een dappere overwinnaar van grensoverschrijdend gedrag in de sport tijdens de mondelinge behandeling van de zaak, buiten haar veilige omgeving, nogmaals de traumatische gebeurtenissen moest vertellen. Tijdens de mondelinge behandeling liet de tuchtcommissie al weten dat reglementair is voorgeschreven “dat de behandeling niet in het openbaar plaatsvindt” (artikel 18 lid 7 van het Alge-

meen Reglement). Dit werd nogmaals herhaald in de verslaglegging van de uitspraak. Hoewel de tuchtcommissie de discretionaire bevoegdheid had om te bepalen wie toegang tot de zitting kregen, moesten ouders en vertegenwoordigers van Slachtofferhulp op de gang wachten. De regels werden boven de wens van en noodzaak van steun voor de melders gesteld. Voor mij is dit een voorbeeld van beleid en handelen dat niet traumasensitief is. Handelen dat geen rekening houdt met de impact van ingrijpende jeugdervaringen en het bespreken daarvan voor slachtoffers. Bessel van der Kolk spreekt in zijn boek *The Body Keeps The Score* niet voor niets over het ondraaglijke gewicht van het herinneren voor traumaslachtoffers (p. 184). Deze herinneringen opnieuw moeten vertellen kan, in het ergste geval, leiden tot hertraumatisering.

Binnen de sportsector moeten we ons hier bewuster van worden en traumasensitiever handelen. Slacht-

offers delen hun verhalen vaak niet enkel voor hun eigen verwerking, maar ook om van waarde te zijn voor andere sporters. Zodat toekomstige sporters niet hetzelfde overkomt, of zodat andere sporters worden geïnspireerd om ook met hun verhaal naar buiten te treden. Dus kom je als verenigingsbestuurder, vertrouwenscontactpersoon, casemanager, ouder, tuchtcommissielid of beleidsmedewerker in contact met een slachtoffer van grensoverschrijdend gedrag in de sport, stel dan eerst de vraag: Hoe is het voor je om dit te bespreken en wat kan ik doen om ervoor te zorgen dat jij in alle vrijheid kunt spreken over wat jou is overkomen? ●

Vidar Stevens is onderzoeker bij het Mulier Instituut. Hij doet onderzoek naar governance- en integriteitsvraagstukken in de sport, met vooral aandacht voor de onderwerpen grensoverschrijdend gedrag en criminele inmenging in de verenigings-sport.